

andet til at flytte det Krudttaarn, der ligger derude — det bliver ca. 250,000 Kr. — og til at bygge en stor 15 Tons Kran ude ved Geværfabrikken. Dette og forskellige andre Ting har man maattet gøre for at opnaa Krigsministeriets Samtykke. Men om, at Staten skulde have nogen Interesse i at erhverve dette Areal, har der ikke været Tale. For Kommunens Vedkommende har dette Spørgsmaal derimod været drøftet. Men i Havneraadet var der ikke hos nogen af Kommunens Repræsentanter noget Ønske fremme i den Henseende. Og de Ønsker, der senere ere komne frem, ere jo nu blevne drøftede i Borgerrepræsentationen i Gaar Aftes, og det har jo vist sig, at der ikke i Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse er Stemning for at erhverve disse Arealer til Kommunen. Saa er der altsaa det Spørgsmaal tilbage, om Havnen selv skulde beholde Arealerne. Det kunde den selvfølgelig gøre, men det blev en noget kostbar og tvivlsom Affære. Havnen maatte i saa Tilfælde lægge Pengene ud til hele Terrainets Fremskaffelse, til Bolværkernes Bygning osv., og det vilde jo være adskillige Aar, inden den kunde sælge bort derude, saaledes at der var nogen Udsigt til, at den kunde faa det rimelig betalt. Det er muligt, at Havnen, hvis den var saaledes stillet økonomisk, at den kunde lade disse Arealer ligge i lange Tider, kunde tjene ved selv at bortselge deraf i mindre Dele, men det vilde dog være en tvivlsom Forretning. Det gaar her, som det gaar i saa mange Tilfælde, at offentlige Institutioner ikke ere saa velskikkede til Spekulationsforetagender som private Konsortier. Derfor har man ogsaa fundet, at naar der kom et Tilbud som det, der nu er kommet fra det private Konsortium, vilde det ikke være forsvarligt at afvise det fra Havnens Side. Tilbuddet er jo, som den højtærede Minister oplyste, saaledes, at der er Udsigt til, at Havnen vil kunne tjene 1½ Mill. Kr. Netto ved at afhænde dette Areal til Konsortiet, det vil sige, den samme Sum, som der skal anvendes til Dæmningen i Kalvebodstrand. Hvis man ikke faar denne Indtægt, vil det sandsynligvis blive nødvendigt for Havnen at optage et større Laan, som den saa maa forrente. Men nu er Havnens pekuniære Stilling saaledes, at den vel ikke kan siges at være daarlig, paa ingen Maade, men at den heller ikke kan kaldes glimrende. Skal Havnen afholde forøgede Udgifter til Forrentning af et nyt større Laan, er det i det mindste tvivlsomt, om det kan ske, uden at der

bliver Fare for, at den Garanti, som Staten har paataget sig i sin Tid over for det Laan, der blev optaget i Anledning af Frihavnsanlægget, bliver virksom. Det staa saaledes for mig, at fra Statskassens Synspunkt kan der ikke være Tvivl om, at vi maa foretrække, at Havnen ved at sælge de Arealer, den nu tilvejebringer, skaffer sig de nødvendige Midler til sine Arbejder i Stedet for at optage et Laan og beyrde det aarlige Budget med den store Sum, som Forrentningen vilde andrage. Der er blevet indvendt, at det har sine Betæneligheder, at Bankerne efterhaanden blive saa mægtige i Havnen, som de gøre, at en Bank raader over Frihavnen, og en anden Bank kommer til at raade ude ved det ny Anlæg. Og det kan der selvfølgelig ogsaa være nogen Betænelighed ved. Men der er vel neppe synderligt at gøre derved. Bankernes Magt vokser jo i alle mulige Forhold, og jeg ser ikke, paa hvad Maade man skulde kunne undrage sig dette, selv om man ikke gik til den Forretning, som her er Tale om. Fra Havnens Synspunkt og fra Statskassens Synspunkt forekommer det mig utvivlsomt rigtigt at give Samtykke til det Forslag, der foreligger. Om man skal gaa ind paa et Ændringsforslag i den Retning, som er antydet fra Kommunalbestyrelsen, vil jeg ganske henstille. Jeg tror, at den højtærede Minister har Ret i, at det i Virkeligheden slet ikke behøves og ikke betyder noget. Men vi maa jo afvente og se, om et saadant Forslag skulde fremkomme.

Hammerich: Efter de Udtalelser, der ere faldne, vil jeg kunne fatte mig ret kort. Den højtærede Finansminister har ikke blot givet en Udvikling af de Foretagender, der staa i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, men tillige angivet, at Grunden til, at det nu forelægges, er den Lov, som blev vedtagen i 1899, hvorefter kun Staten, Kjøbenhavns Kommune og Havnevæsenet kunne faa Ejendomsret over Arealer, der fremstilles inden for Kjøbenhavns Havns Grænse. Om Hensigtsmæssigheden og om den videre Konsekvens af denne Lov skal jeg ikke udtale mig, men saa meget er i hvert Tilfælde sikkert, at den Ejendomsret, som disse Autoriteter kunne faa uden at kunne overdrage dem til andre, er et ret tvivlsomt Gode, saa selv om vi ikke her havde staaet lige over for den Omstændighed, at der er Tale om forud at overdrage Arealerne til et Konsortium nu, antager jeg, at Havnen alligevel havde maattet erhverve Tilladelsen til,